

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **S. S.**
zastoupen JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem
se sídlem Mírové nám. 274, 517 21 Týniště nad Orlicí

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2022, č. j. OAM-785/ZA-
ZA11-ZA17-R3-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, kterou následně (ve lhůtě pro podání žaloby) doplnil o následující žalobní body.
3. V prvním žalobním bodu namítl, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu opatřil toliko důkazy svědčící v neprospěch žalobce a tyto vykládal subjektivně a nikoli v jejich vzájemné souvislosti. V napadeném rozhodnutí žalovaný zopakoval celé odůvodnění svých předchozích rozhodnutí, opakovaně zrušených zásahem Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“), a pouze se „nově“ zabýval opakovanými výsledky žalobce, které prováděl vždy po předchozím zrušení svého rozhodnutí. Provedené důkazy hodnotil subjektivně a alibisticky k předchozím rozhodnutím, která byla již dvakrát zrušena. Namísto toho, aby se soustředil na to, co je potřeba v řízení prokázat, tak tendenčně provedl a vyložil důkazy tak, aby ospravedlnil svá předchozí chybná rozhodnutí. Uvedený postup žalobce považuje za rozporný jednak s obecnými ustanoveními procesních předpisů, tak i s rozsudkem NSS dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018 – 46, kde je žalovanému podáván podrobný návod, jak postupovat a čeho se vyvarovat. Namítl, že žalovaný vycházel ze zastaralých a tendenčních zdrojů (např. ze zprávy vydané přímo tureckou vládou, nebo zdroje z roku 2021), a zcela pomíjí fakt, že poté, co vláda USA přestala podporovat Kurdy v Sýrii, přistoupila turecká vláda k represím vůči Kurdům a dokonce začala provádět i ostřelování oblasti syrského Kurdistanu, čímž celkově v turecké společnosti vyeskalovala protikurdská nálada. Dle názoru žalobce žalovaný celkově tendenčně zkoumal nastalou geopolitickou situaci, kdy v důsledku války na Ukrajině a snížení přítomnosti Ruské federace a USA na území Sýrie dochází ke zhoršení situace Kurdů, a to jak ve vlastní Sýrii, tak i v Turecku, kde vláda postupuje proti Kurdům represivně nehledě na to, odkud pocházejí. Pokud by žalovaný čerpal z aktuálních informací, tak by nikdy nemohl dospět k závěrům, jako v napadeném rozhodnutí.
4. V druhém žalobním bodu žalobce namítl porušení procesních předpisů ze strany žalovaného při provádění důkazů, neboť opakovaně prováděl výslechy žalobce (opakovaným kladením totožných dotazů), a to pouze z důvodu, aby ho zmátl a tím prokázal opodstatněnost svých závěrů. Upozornil, že v právní teorii a praxi jsou opakované výslechy odmítány s výjimkou případů, kdy mají osvětlit nové skutečnosti, či skutečnosti, které nebyly při předchozím výslechu známy. Pravděpodobnost, že se dotazovaný na opakované otázky při odpovědi na některou z nich zmýlí, je přitom velmi vysoká. Žalobce je přesvědčen, že pokud správní orgán nebyl schopen nic relevantního zjistit ani ze dvou jeho výslechů, k dalšímu výslechu neměl přistupovat.
5. V posledním žalobním bodu žalobce vytkl žalovanému, že se nedržel závazného právního názoru plynoucího z rozsudků NSS ze dne 31. 1. 2020, čj. 5 Azs 105/2018-46 a ze dne 25. 11. 2021, čj. 7 Azs 189/2021-23. Ačkoli byl těmito rozsudky vázán a dostal návod, jak má dále postupovat a co má zkoumat, ignoroval je a svá zjištění vyložil tendenčně. Žalovaný dle názoru žalobce nepracoval s důkazy, ale se svými domněnkami, o nichž byl přesvědčen, že důkazy je potvrzují. Uvedeným postupem došlo k nesprávnému zjištění skutkového stavu. Konkrétně žalobce namítl, že žalovaný nepostupoval dle bodů 83 a 84 prvně uvedeného rozsudku NSS a nedodržel ani pokyny uvedené v bodu 24 druhého rozsudku NSS. Závazný právní názor NSS lze dle žalobce ve stručnosti shrnout tak, že *„pokud budou i nadále splněny veškeré podmínky pro meritorní rozhodnutí žalovaného a pokud žalovaný zásadním způsobem nezpochybní hodnověrnost výpovědi stěžovatele ohledně jeho azylového příběhu, dále pokud žalovaný nezjistí či v řízení*

nevyvstanou okolnosti, pro něž by bylo třeba stěžovatele vyloučit z mezinárodní ochrany (čemuž prozatím nic nenasvědčuje), či pokud na podkladě věrohodných, objektivních, přesných a aktuálních informací o zemi původu žalovaný nedoloží a z hlediska všech výše uvedených aspektů řádně nezduvodní, že pro stěžovatele existuje reálná možnost vnitrostátní ochrany v jiné části Turecka, než ze které pochází, resp. pokud nevyvstanou a žalovaný řádně nedoloží nové okolnosti, které by zásadně měnily skutkové závěry přijaté NSS, zejména k situaci v zemi původu (čemuž rovněž prozatím nic nenasvědčuje), je žalovaný povinen udělit stěžovateli azyl dle § 12 zákona o azylu.“ Uvedl, že pokud žalovaný i nadále nerespektoval právní názor NSS, musí příslušný krajský soud změnit rozhodnutí žalovaného, které není v souladu s rozsudkem NSS, a nahradit jej svým vlastním rozhodnutím o žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž podle potřeby nepoužije vnitrostátní právní úpravu, která by mu takový postup zakazovala.

6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci proti žalovanému náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí. Uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti žalobcem tvrzené, k nimž a přihlédl a shromáždil k nim dostatečné množství informací o situaci v zemi jeho původu z důvěryhodných zdrojů. Na rozdíl od žalobce je toho názoru, že respektoval právní názor NSS, v tomto směru odkázal na strany 5-19 napadeného rozhodnutí. Po provedeném řízení však neshledal důvody pro udělení azylu žalobci dle § 12 – 14 zákona a azylu ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a či 14b zákona o azylu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. O žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočnicka jazyka kurdského. Zástupce žalobce odkázal na žalobu a navrhl, aby jí soud vyhověl. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě a navrhl její zamítnutí.
9. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti. Předně soud konstatuje, že případ žalobce ve věci jím podané žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, kterou podal dne 10. 9. 2016, je před krajským soudem (jiné místní příslušnosti) již potřetí. Pro přehlednost soud uvádí následující rekapitulaci předcházejícího řízení.
10. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 9. 2016, doplněné dne 15. 9. 2016 uvedl, že je turecké státní příslušnosti, kurdské národnosti, vyznává islám. Je svobodný a bezdětný. Politicky nebyl ve vlasti aktivní, označil se za sympatizanta Strany kurdských pracujících (PKK). Před opuštěním vlasti žil ve vesnici poblíž města X, kde se i narodil. Pracoval pro svoji rodinu, pásal dobytek. Uvedl, že nemá žádné zdravotní problémy. Do ČR přicestoval ilegálně, cestovní pas nikdy neměl. K důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedl přesvědčení, že jsou zde podporována práva Kurdů a lidská práva všeobecně. V jeho vlasti kurdská menšina čelí vyvražďování ze strany tureckého státu. Uvedl, že tam jsou vyhlašovány zákazy vycházení, za jejichž porušení hrozí zastřelení. Viděl smrt svých známých a sousedů. On sám byl několikrát

napaden a mučen vojáky. Při následujícím pohovoru provedeném téhož dne žalobce potvrdil, že sympatizuje s organizací PKK, protože brání Kurdy. Účastnil se některých jejích shromáždění pořádaných ve vesnici. K upřesnění svého tvrzení o vyvražďování Kurdů tureckým státem uvedl, že turecký stát zabíjí Kurdy, kteří se snaží prosazovat svá práva. Jediný, kdo Kurdy brání, jsou členové PKK. Asi před půl rokem byl svědkem incidentu, kdy armáda rozehnala protivládní shromáždění střelbou do lidí, přičemž tři až čtyři lidé zemřeli, další byli zraněni. Na otázku, jak Kurdy při takových akcích organizace PKK bránila, uvedl, že členové PKK měli u sebe zbraně a opětovali palbu. Svou osobní zkušenost s napadeními ze strany vojáků žalobce popsal tak, že se jednalo o více než deset útoků, k nimž došlo v období jednoho roku, k poslednímu asi měsíc před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž tyto útoky měly vždy obdobný průběh. Zadržen byl vždy na dobu dvou až tří hodin. Když pásł dobytek, který patří jeho rodině, přišlo k němu pět místních ochránců společně s vojáky a napadli ho s tím, aby prozradil úkryty členů PKK. Poté, co odpověděl, že nic neví, začali ho bít, jednou dostal i pařbou zbraně do hlavy. Po asi 15-20 minutách bití mu nasadili pouta a odvedli ho na místní stanici, kde ho vsadili do sklepa. Lili mu na hlavu studenou vodu a nutili ho, aby prozradil úkryty členů PKK. Snažili se ho i přimět ke spolupráci. Nic jim neřekl ani neslibil, protože nic nevěděl. Asi po hodině ho propustili. Naposledy byl takto zadržen před měsícem. Na jeho rodinu byl vyvíjen nátlak, neboť jeho bratr byl bojovníkem PKK. Před asi 15 lety ho zabili vojáci. On sám nebyl nikdy nucen stát se členem PKK, ale cítil se být pod tlakem. K popsáním zadržením docházelo nepravidelně v různých intervalech. Svoji vesnici opustil z momentálního popudu dne 5. 9. 2016. Dále žalobce uvedl, že absolvoval vojenskou službu v Istanbulu (pracoval jako kuchař v kantýně pro důstojníky, službu měl klidnou). Po jejím vykonání se vrátil zpět do rodné vesnice, protože tam měl rodinu, práci a živobytí. O přestěhování v rámci Turecka proto neuvažoval. Dodal, že vzhledem ke vzrůstajícímu nebezpečí útoků výbušninami ve velkých městech již není bezpečno ani tam. V posledním roce před jeho odjezdem z vlasti se tamní situace zhoršovala, byly vyhlášovány zákazy vycházení a přibývalo násilností. K dotazu žalovaného uvedl, že poprvé byl zadržen v roce 2016, útoky na něj byly nepravidelné, odehrály se během posledního roku.

A. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 8. 2017, čj. OAM-785/ZA-ZA11-ZA17-2016, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12 až § 14b zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 2. 2. 2018, čj. 63 Az 20/2017-48, žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce NSS rozsudkem ze dne 31. 1. 2020, čj. 5 Azs 105/2018-46, rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že žalovaný se má znovu zabývat hodnocením situace žalobce co do jeho účasti na demonstracích na podporu PKK ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu. Ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu je třeba rozebrat konflikt s místní vojenskou policií (v rodné vesnici žalobce), při kterém měl být žalobce opakovaně mučen pro jeho podporu organizace PKK. Žalovanému bylo rovněž uloženo, aby se zabýval dostupností prostředků ochrany pro žalobce, jakožto pastevce kurdské národnosti z jihovýchodního Turecka a jeho možností dalšího života mimo jím původně obývanou oblast ve smyslu možnosti vnitřního přesídlení.

Žalovaný v dalším řízení provedl se žalobcem dne 7. 7. 2020 doplňující pohovor. Žalobce uvedl, že v ČR se mu daří, zařídil si bydlení i podnikání. K dotazům žalovaného a důvodům jím podané žádosti upřesnil, že vojenskou službu v Turecku absolvoval mezi roky 2015-2016, ukončil ji v létě 2016, přesně si nevzpomíná. Po vojně se vrátil domů, ale

pracovat v zemědělství již nechtěl. Pokoušel se najít si práci i v Istanbulu, ale neuspěl. Pohlíželi na něj jako na Kurda z východu. Rozhodl se vycestovat do Evropy, legální cestu ani nehledal (měl informaci, že jeho bratranci si třikrát neúspěšně žádali o víza). V průběhu pohovoru se žalovaný zaměřil na zkoumání toho, zda měl žalobce ve vlasti nějaké problémy s bezpečnostními složkami. Žalobce uvedl, že když se staral o dobytek v rodné vesnici, byl zadržen policií. Je si jistý tím, že to bylo před jeho nástupem na vojenskou službu, asi v letech 2012 nebo 2013. Dle vlastních slov ho policie „zkoušela“, zda jim jako kluk neprozradí nějaké informace na bojovníky PKK. Zadržen byl na dva až tři dny a pak propuštěn, protože nic nevěděl. Při konfrontaci se svojí dřívější výpovědí žalobce uvedl, že zadržen vojenskou policií byl mnohokrát, protože se to děje všem lidem, kteří žijí v horách. Vojenská policie prohledává hory a hledá bojovníky PKK. Nevzpomíná si, kdy byl vojenskou policií zadržen naposledy. Dále uvedl, že před vycestováním do ČR pobýval asi tři měsíce v Istanbulu, pracoval v restauraci, bydlel u kamarádů. Po vojně se rozhodl žít mimo Turecko, vadilo mu napětí mezi Turky a Kurdy. Do Turecka se natrvalo vrátit nechce, nevyloučil případné návštěvy rodiny nebo dovolenou, pokud by zde získal nějaký pobyt. Myslí si, že pokud by se tam vrátil, mohl by být zadržen, tamní policie „si vždy něco vymyslí“. Pokud byl v minulosti kontrolován vojenskou policií, po zadržení se vždy vrátil domů. Je toho názoru, že „policii si nejde stěžovat na policii.“ K rodinné situaci uvedl, že nejstarší bratr zemřel na vojně, jeho čtyři bratři, čtyři sestry a rodiče žijí v Turecku, rodina tam vlastní dům a pozemky.

B. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 9. 2020, čj. OAM-785/ZA-ZA11-ZA17-R2-2016, opětovně nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12 až § 14b zákona o azylu. Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice rozsudkem ze dne 4. 5. 2021, čj. 36 Az 3/2020-49, žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce NSS rozsudkem ze dne 25. 11. 2021, čj. 7 Azs 189/2021-23, rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem (bod 24 citovaného rozsudku): *„Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil stěžovateli, že žalovaný při novém posouzení věci nerespektoval bezesbytku závazný právní názor zrušujícího rozsudku, pročez bylo namístě, aby krajský soud jeho rozhodnutí zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Jelikož tak neučinil, kasační soud obě rozhodnutí zrušil. V dalším řízení bude žalovaný povinen respektovat nejen závěry uvedené v rozsudku č. j. 5 Azs 105/2018 - 46, ale i výše uvedené. Zejména tedy doplní relevantní podklady (zohledňující osobní charakteristiky stěžovatele), řádně je posoudí a následně své rozhodnutí odůvodní z hlediska všech rozhodných aspektů udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu, jak byly rozebrány v obou rozsudcích kasačního soudu. Zaměří se především na to, že stěžovatel je podporovatelem PKK. Buď tuto skutečnost vyvrátí, anebo posoudí, jaký má vliv z hlediska pronásledování stěžovatele (i na odůvodněný strach z něj), případně na možnost jeho vnitřního přesídlení. Zjistí rovněž, zda stěžovateli nebrotí mimosoudní poprava či jiný způsob úmyslného zabití – a i v tomto kontextu bude brát v potaz, že stěžovatel je podporovatelem PKK. Pokud by dospěl k závěru, že stěžovatel nebude moct řešit svou situaci vnitrostátním přesídlením, bude muset podrobněji posoudit rovněž vnitrostátní konflikt probíhající na jihovýchodě Turecka mezi složkami turecké armády a bojovníky PKK ve vazbě na možnost vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti stěžovatele z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. To vše za situace, že v řízení nevystanou takové skutečnosti, které by zásadně měnily skutkové závěry přijaté Nejvyšším správním soudem.“*

Žalovaný v pokračujícím řízení provedl se žalobcem dne 2. 3. 2022 další doplňující

pohovor. Žalobce sdělil, že v ČR je spokojen a nemá zde žádné problémy. K dotazu žalovaného, jaký má vztah k organizaci PKK, uvedl, že je mu sympatická, protože bojuje za kurdská práva. K dalšímu dotazu, jakým způsobem organizaci PKK podporoval či stále podporuje, uvedl: „*Nepodnikám v tomto směru naprosto nic. Jen s tou organizací vnitřně sympatizuji, své sympatie ale nijak neprojevuji navenek. I to, že jsem podporovatel PKK, bych označil za silné slovo. Jde o vnitřní sympatii. Ani na sociálních sítích té organizaci nevyjadřuji žádnou podporu. Většinou na sociální síť píši jen o běžných kurdských otázkách. Nic závadného.*“ Dále uvedl, že je v kontaktu se svou rodinou v Turecku, jsou v pořádku a nic se jim neděje, pravidelně si telefonují. Zopakoval, že nejstarší bratr zemřel v roce 1992 při boji s armádou, jeden bratr začal žít a pracovat v Istanbulu, ostatní žijí v rodné vesnici. Uvedl, že i on sám před svým příjezdem do ČR žil v Istanbulu, necítil se tam dobře, rozhodl se odejít žít někam jinam. Pracoval tam v restauraci a žil v podnájmu s kamarády. Jednou si na něho majitel restaurace kde pracoval „vylil zlost“ (z důvodu jeho kurdské národnosti), jiné problémy tam neměl. Vyloučil jakékoliv problémy s bezpečnostními složkami. Žalovaný chtěl od žalobce zjistit více informací o okolnostech smrti jeho bratra, člena PKK, a souvislost této skutečnosti s osobou žalobce. Žalobce uvedl, že bratr zemřel před 30 lety v bojích, v té době nebyl ještě na světě, vyprávěla mu o tom jeho rodina. Uvedl, že on osobně se skutečností, že se jeho bratr přidal k PKK, žádné problémy neměl. K dalšímu dotazu, zda ví o tom, že by byl nyní v Turecku trestně stíhán nebo nějak žádán policií, žalobce uvedl, že v současnosti o něj ani o jeho rodinu nejeví nikdo zájem. Žalobci byly předestřeny jeho dřívější výpovědi ohledně jeho zadržení a mučení a byl mu dán prostor k vyjádření či doplnění své výpovědi. Uvedl, že asi dvakrát nebo třikrát se mu jako klukovi před vojnu stalo, že byl při pastvě dobytka kontrolován hlídkou vojenské policie, nadávali mu a odvedli ho k lustraci na policejní stanici. Vyptávali se ho, zda ví něco o PKK, zda jim třeba nepomáhá. Nevzpomíná si na detaily, ale ví, že přitom dostal i facku a rány pěstí s kopanci. Druhý den ho propustili domů za rodiči. Uvedl, že se tam tak „straší mladí kluci“. Žalobce byl dále správním orgánem po předestření jeho dřívějších výpovědí v části týkající se akcí na podporu PKK v jeho vesnici vyzván, aby se k tomu znovu vyjádřil. Žalobce zopakoval, že vnitřně sympatizuje s PKK, nikdy však s touto organizací neměl nic společného a nijak ji ani nepodporoval.

C. Žalovaný dále doplnil správní řízení o aktuální informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecké republice, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně se jedná o Informaci Justiční akademie Turecké republiky – turecký soudní systém (struktura), z března 2022; Zprávu organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE)- turecký policejní sbor, z února 2022; Informaci OAMP – Turecko – politická a bezpečnostní situace v zemi, z května 2022; Informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Turecko – Přehled situace v Turecku, z března 2021; Informaci MZV ČR čj. 103966-6/2022-LPTP (Organizační struktura tureckého státního zastupitelství, Dohledové a dozorové prostředky pro kontrolu práce tureckých policistů, inspekční komise Generálního ředitelství bezpečnosti, programy pro ochranu svědků, Vyšetřování trestných činů spojených se Stranou kurdských pracujících (PKK), z března 2022; Informaci MZV, Turecko – Turečtí občané kurdského původu, z listopadu 2020; Informaci MZV ČR čj. 109771/2022-LPTP (hnutí Šedí vlci), z dubna 2022; Zprávu ČTK, Turecko-arménské vztahy se oteplují, ze dne 8. 5. 2022 a další starší informace, s nimiž již byl žalobce obeznámen dříve. Žalobce měl možnost se dne 1. 7. 2022 seznámit s podklady pro rozhodnutí (§ 36 odst. 3 s. ř. s.).

Této možnosti využil s tím, že se s informacemi seznamovat nechce.

D. Po takto doplněném správním řízení žalovaný napadeným rozhodnutím potřeťi rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu dle § 12 až § 14b zákona o azylu neudělil.

11. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
13. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
15. Krajský soud při opětovném přehodnocení azylového příběhu žalobce po doplnění správního řízení o další pohovor se žalobcem a aktuální zprávy o zemi původu předně posuzoval, zda žalovaný při novém rozhodování dodržel závazný právní názor NSS vyslovený zejména v jeho druhém zrušujícím rozsudku (viz výše).
16. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval posouzením otázky, zda žalobce je podporovatelem PKK (na to byl zaměřen i doplňující pohovor ze dne 2. 3. 2022). Dospěl přitom k závěru, že žalobce nemá žádnou vazbu na organizaci PKK, tuto nijak aktivně nepodporuje, sám opakovaně hovořil pouze o vnitřní sympatii, která se nijak neprojevuje navenek. Uzavřel, že žalobce není žádným podporovatelem PKK, takto o sobě ani sám nesmýšlí. Stejně tak nezjistil žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by na žalobce jako na podporovatele PKK hleděly turecké bezpečnostní složky. Pokud se žalobce v minulosti účastnil v rodné vesnici a okolí několika akcí na podporu PKK (při

jedné z nich byl svědkem přestřelky mezi tureckou armádou a bojovníky PKK) lze v kontextu všech jeho výpovědí dospět k závěru, že se jednalo pouze o podporu vnitřní (sám aktivně nic nevykonával) a nikoli systematickou a trvalou, pro kterou by se stal centrem zájmu tureckých státních orgánů. S uvedenými závěry žalovaného soud souhlasí.

17. Žaloba kromě namítaných procesních pochybení žalovaného v dalším řízení neuvádí nic konkrétního pro závěr, že by na žalobce jako na podporovatele PKK hleděly turecké bezpečnostní složky. PKK je na seznamu teroristických organizací nejen Turecka, ale i dalších států a mezinárodních organizací. Je proto logické, že turecké bezpečnostní složky proti ní postupují a její teroristické aktivity potírají (viz Informace MZV ČR čj. 103966-6/2022-LPTP z března 2022 - Vyšetřování trestných činů spojených se Stranou kurdských pracujících, do kterého se zapojují všechny turecké bezpečnostní složky). Uvedené se týká zejména těch, kteří se na straně PKK těchto činů dopouštějí (bombové útoky či ozbrojené útoky proti tureckému státu, armádě a civilistům). To však není případ žalobce, který se několika akcí pořádaných PKK účastnil jako pozorovatel. Nikdy ani netvrdil, že by byl za takovou účast pronásledován ze strany tureckých státních orgánů. Sám žalobce rovněž uvedl, že on osobně se skutečností, že se jeho starší bratr přidal k PKK, žádné problémy neměl (ke smrti bratra došlo před jeho narozením, zná to pouze z vyprávění od rodičů). Ani rodina žalobce, která zůstala ve vlasti, z uvedených důvodů nečelí žádným potížím. Lze proto uzavřít, že turecký stát o žalobce ani o jeho rodinu neprojevuje žádný zájem. Žalobce je s rodinou v pravidelném telefonickém kontaktu, neuvedl žádnou indicii, z níž by bylo možné dovodit, že turecké státní orgány projevují o žalobce nebo jeho rodinné příslušníky nějaký zájem, např. v podobě vyhlášeného policejního pátrání, trestního stíhání apod.
18. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že žalovaný neměl přistupovat k jeho dalšímu výslechu, neboť jeho účelem bylo jej pouze zmást. Je to právě a pouze žalobce, kdo žalovanému předestřel svůj azylový příběh. Předestřen byl víceméně v obecných rysech a tvrzeních (*„...turecký stát vyvraždí Kurdy...organizace PKK brání Kurdy... byl jsem několikrát napaden a mučen vojáky...“*). Toliko žalobce mohl odpovědět na žalovaným položené otázky tak, aby bylo možné dostat požadavkům Nejvyššího správního soudu. Krajský soud si je vědom časové prodlevy mezi jednotlivými pohovory, žalobce však neuvedl, resp. nedoplnil žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit důvodné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Naopak svou výpověď potvrdil, že organizaci PKK podporoval víceméně morálně, skrytě, toliko vnitřně bez jakékoliv osobní aktivity. K dotazu žalovaného, zda se považuje za podporovatele PKK, dokonce uvedl, že slovo podporovatel považuje za „silné slovo“. Z jeho vyjádření lze dospět k závěru, že se neobává ani toho, že by na něho jako na podporovatele PKK pohlížely turecké státní orgány. Jednání vojenské policie vůči žalobci v jím popisovaných případech zadržení (které vykazuje odlišnosti v dataci a četnosti) nebylo namířeno adresně a cíleně přímo vůči němu (jako skutečnému či domnělému podporovateli PKK), ale jak sám rovněž uvedl, *„děje se to všem lidem, kteří žijí v horách, vojenská policie prohledává hory a hledá bojovníky PKK“*. S uvedenými závěry, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu se krajský soud ztotožňuje.
19. Stejně tak nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v §

12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Jak je již uvedeno výše, žalobce vypověděl, že žil v jihovýchodní horské oblasti Turecka, kde panuje vojenský režim a vojenská policie často lustruje místní obyvatele s cílem zachytit bojovníky PKK, kteří se zdržují v horách. I v případech zadržení žalobce vojenskou policií (byť s použitím popsaných metod při zadržení nelze jakkoli souhlasit) se jednalo o plošné opatření týkající se všech obyvatel žijících v dané oblasti, nikoli o jednání namířené adresně a cíleně vůči osobě žalobce. Krajský soud stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že uvedeným potížím spojeným s oblastí, kde žalobce s rodinou žil, bylo a je možné předejít přestěhováním se do jiné části země. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 7 až 8) v souladu s judikaturou NSS (dle jeho rozsudku ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74) provedl test posouzení možností nalezení vnitrostátní ochrany, a dospěl k závěru o kumulativním splnění všech čtyř podmínek, tj. dostupností jiné části země, účinností řešení vnitřního přesídlení před pronásledováním či vážnou újmu, hrozbou navrácení do původní oblasti a splnění minimálních standardů lidských práv v místě přesídlení. Na uvedené odůvodnění lze v podrobnostech odkázat. Pro možnost vnitřního přesídlení svědčí i skutečnost, že žalobce před odchodem z vlasti nějakou dobu žil a pracoval v Istanbulu. Žádné potíže stran podezření ze spolupráce s PKK zde neuváděl.

20. Žalobce v rámci svých výpovědí mimo jiné uvedl, že po vojně se rozhodl žít mimo Turecko, protože mu vadilo napětí mezi Turky a Kurdy. Nad rámec odůvodnění žalovaného (viz strana 8 napadeného rozhodnutí) krajský soud konstatuje, že jak krajské soudy i Nejvyšší správní soud se dlouhodobě a opakovaně zabývaly posouzením otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku. Lze tak odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, v němž uvedený soud v odstavci [13] konstatoval, že: „[v] poslední době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 – 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 – 154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 – 23. Již dříve uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28). Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46)“ [všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Krajský soud v nyní posuzovaném případě neshledal žádnou specifickou okolnost, pro niž by se měl od výše citované judikatury odchýlit. Žalobce nebyl adresným způsobem ve smyslu výše uvedené individualizace ani z důvodu své kurdské národnosti pronásledován. Krajský soud netvrdí, že v Turecké

republiky je vše po stránce dodržování lidských práv na požadované úrovni, to ale neznamená, že každý žadatel z této země, který v obecné rovině poukáže na uvedené nedostatky, by měl mít nárok na udělení mezinárodní ochrany. Krom již výše citované judikatury lze odkázat i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001, v němž je uvedeno, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“* V rozsudku NSS ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, je uvedeno, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* Ohledně žalobcova přání žít mimo Turecko je třeba poukázat na to, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, který upravuje legální formy pobytu cizinců na zdejším území za účelem práce, studia, případně z důvodů rodinných, které žalobce mohl k uvedenému účelu využít (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se krajský soud plně ztotožňuje.

21. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
22. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu (žalovaný konstatoval, že žalobce nepodstupuje žádný typ speciální léčby, která by byla vázána výhradně na území ČR) a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající ve správním řízení zjištěné situaci žalobce. Žalobce ve své žalobě žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
23. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro

udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.

24. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
25. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
26. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 10 až 13 napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten byl v Turecku zrušen v roce 2004.
27. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. NSS žalovanému uložil, aby se zaměřil i na možnost mimosoudních poprav a opatřil k tomu potřebné informace. Žalovaný k uvedenému zajistil Informaci MZV ČR čj. 103966-6/2022-LPTP [Organizační struktura tureckého státního zastupitelství, Dohledové a dozorové prostředky pro kontrolu práce tureckých policistů, inspekční komise Generálního ředitelství bezpečnosti, programy pro ochranu svědků, Vyšetřování trestných činů spojených se stranou kurdských pracujících (PKK), z března 2022] a dále Informaci MZV ČR čj. 109771/2022-LPTP z dubna 2022. Vyplývá z nich, že zprávy o nezákonných popravách nebo nevysvětlitelných úmrtích v důsledku policejního zásahu, které nebývá možné nezávisle ověřit, jsou v současnosti v Turecku extrémně řídké. Většinou se týkají pohraničních oblastí se zvláštním bezpečnostním režimem a nelegálních migrantů, osob podezřelých ze spolupráce s PKK. Žalovaný připustil uvedenou možnost (vyskytující se zřídka) se závěrem, že Turecko není státem, který by se vyznačoval mimosoudními popravami či politickými vraždami, ale že může dojít k úmyslnému zabití tureckého občana ze strany bezpečnostních složek z důvodu individuálního selhání příslušníka bezpečnostního sboru. V takovém případě věc vyšetřuje státní zastupitelství a další v informaci označené vyšetřovací orgány. Krajský soud se přiklonil k závěru žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu ani vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. To platí i o závěru, že v Turecku aktuálně

neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce může v případě obav z bezpečnostní situace v místě svého bydliště využít institutu vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné oblasti Turecka (viz výše). Krajský soud neshledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobce do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle kterého: „*Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*“

28. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dodržel závazný právní názor NSS vyslovený v jeho zrušujícím rozsudku, neboť provedl k naznačeným sporným otázkám se žalobcem doplňující pohovor zaměřený na konkretizaci žalobcem tvrzených potíží (nikoli proto, aby žalobce „zmátl“), přičemž mu s ohledem na časovou prodlevu od dřívějších pohovorů jejich text přestřel a požádal ho o vysvětlení případných rozdílů. Dle požadavku NSS také opatřil aktuální informace o zemi původu žalobce. Dle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 7. března 2023

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně